

та може да отмъсти свои ти малки и да уварди янтра та си! Зашто, Господи, си турилъ толкова чувства въ насъ, когато не си ни далъ сила да ги бранимъ? . . . Махни се . . . Тая сила би я имало у мене, — не видишь ли, че азъ се бихъ се погнусила да те приближа! Твое то име е прѣстъпление. Пъкалътъ те е носилъ въ утроба та си. Сила та ти е измѣната.

Маринъ.

Понеже се гнушишь отъ мене азъ ште се махна . . . Нъ ти забравяшь, че непреодолима пропасть те дѣли отъ него. Азъ съмъ мостътъ по който само можешъ да отидешъ до него. Тоя мостъ, вдигнатъ веднѣжъ, всяка надѣжда за спасение и штастие се вдига, вдига се за всякога. Ти го забравяшь него. Твойтъ лошъ, проклетъ, презрителенъ чича ти го напомня. Заштото, когато ти се отказвашъ да мислишь за него, той . . . той мисли за тебе.

(Ола затуля очитъ си и пада на столъ тѣ).

Маринъ.

Твойтъ лошъ, проклетъ, презрителенъ чича ти казва: Ела, азъ мога да те заведа при него. Ела, азъ ште те хвърля въ обятия та му. Той те чака. Минало то бѣше единъ зълъ духъ. Одушете го въ прѣгрѣштаніе то на сърдцата си. Нештастие то ште бѣде за васъ небесна та роса която съживява вѣхнеюште то цвѣтѣ, ръката на спасение то, която свързва прѣкъсната та жица на штастие то, цѣлувката на провидѣние то, която съединява штастие то на минало то съ штастие то на бъдѣште то. Нужно ли е да знаешъ кой те пренася въ штастие то? Ако тоя, който власть и воля да те пренесе тамъ, те погнушава, кой те въспира, еднажъ въ ръцѣтъ на штастие то, да го ритнешъ презрително? Нъ сега той те вика. Иди при него. Иди. Боишь ли се да не загубишь по пътътъ отвращение то си?

О л г а.

Отъ ужаси ли си само направенъ? Не ти ли стига животътъ ми? Не посѣгай на честь та ми. Остави я,